

U r b á n J á n o s

A bácskai ég alatt

Mint a vetetlen fűszálak fogjuk
egymást, ez a sorsunk,
a táj évezrede minket örökölt
s velünk ring itt a föld,
minket dajkál, véd, miként a nemzet
a szép történelmet,
míg ódon idők álma pihen bennünk,
vidék a szerelmünk.

Nézem, a dombon százados nyárfa
viharokat állja,
hús koronáján hiába incseleg
a lenge fergeteg,
áll az időben, titkos erővel,
miként egy örök jel,
gyökereiben a mélység nedvet érlel
s lombja játszik az éggel.

Ki tudja? Egykor nagyapám apja
pihent meg alatta,
most én látom: árnya mint az alkony
leng a gyapjas parton,
a víz sodrát szemléli, hogy nyalja
tarajzó habja
a fűzfa kócos-tövére fonódott
szürkeszép homokot.

Én az árnyak legtetején fekszem,
a Nap áll felettem,
hajításnyira tőlem ring bodrozó
titkával a folyó,
a vén munkálkodó csak hömpölyög
tiszták és ördögök
szívén s bárhova sodorjon sorsod
emlékedben hordod . . .

Nekem langy öle örök ismerősöm,
ízén annyi ősöm
álmodott; gyöngyét magamon érzem
nyári verőfényben
s ha morajlik lompos vihart mormol
mint a révész a sorsról,
ha kompon rogyant összébb a válla
míg a felszint járta.

Ím emberként élünk, magunk módján,
ez a század formál
bennünket, ám őrizzük örökkön
ami jó e földön:
a szerelmet, békét, szülői gondot
mit anyánk is hordott
értünk, ezerszer ölelve a rögöt
míg vénné töpörödött.

Miénk itt a multnak szépe, átka,
békés perctől áldva
a bűn kócos kontyában lángfényű
villámunk a fésű,
de nem tompán cselező vándorbot,
mely vakokat hordott,
ha bágyadt idők bánata termett
fanyar ízű epret.

Mi új termése vagyunk e tájnak,
sáros lábak jártak
rajtunk, viharban mostuk az arcunk,
de tiszták maradtunk;
s minden jószándék békét lel nálunk,
pihentet az ágyunk,
fészkünk, ha gyenge vagy megterítünk
s melegít a szívünk.

Itt a mezők porhanyós összhangját
a kenyérekék adják,
mi féltjük a szegénység nyugalmát
s akaratunk várják
a bibort öltő ünnepi alkonyok
hol a nyár alkotott
erőt, célt annak ki adta hangomat
a bácskai ég alatt.

Arcot örökítő békességgel

*Ismerem szíved melegségét,
tudom, hogy békít az ajkad,
tudom, hogy mindig szerettem
a szépült életet rajtad.*

*A tikkasztó nyári délben,
a telek fagyasztó csöndjén,
csókót teremtő csodáddal
mindenütt csak értem jöttél.*

*Én dacos, kócos gyermekként
egyszerű hitedet loptam,
akkor még nem is tudtam, nem,
hogyan vad magamat raboltam.*

*Nem tudtam és nem is hittem,
csak néha véltem, hogy késő,
hogyan arcod formáló kezemből
tompán hull ki majd a véső.*

*Nem hittem, hogy vad idegek,
tisztá öröm, megtépő bánat
teremti meg szemeimet,
hogyan anyás arcodig lássak.*

*Most már érzem, hogy az idő
ragad el tőled s ez az ének
egykor emlékünkhöz lehet, mint
szépre váltott költői élet.*

*Most nem tudom kinek könnye
törli le későn írott bánatom,
versem, melyben az a másik én
élek, engesztelően rádhagyom.*